

RECENSIE THEATER

De blinde ziener in de klimaatactivist

Kunnen we de wereld redden zonder onszelf te verliezen?
Over die vraag maakt Het Kwartier/Arsenaal een pijnlijke
maar pertinente voorstelling.

Charlotte De Somviele

Zaterdag 6 augustus 2022 om 3.25 uur

<p>Joris Van den Brande heeft van de strijd tegen de vernietiging van de planeet zijn levenswerk gemaakt. Raymond Mallentjer</p>

Joris Van den Brande heeft van de strijd tegen de vernietiging van de planeet zijn levenswerk gemaakt. © Raymond Mallentjer

Freedom club

Het Kwartier/Arsenaal

Speelt vanaf 7/9 tot en met 10/11 in Arsenaal/Lazarus (Mechelen), 17-18/11 in Bronks (Brussel), 22/11 in CC Tessenderlo en 29/11 in CC Menen.

★★★★☆

Als een moderne donquichot gooit Joris Van den Brande papieren zweefvliegtuigjes in de richting van een windmachine. Het lijkt een speels gebaar, maar het is bittere ernst. Deze man heeft van de strijd tegen de vernietiging van de planeet zijn levenswerk gemaakt. Dertig jaar geleden dreef hij, verkleed als ijsbeer, nog op een ijsblok over de Thames, inmiddels leidt hij een pretpark waar je in een teletijdmachine een hittegolf in 2050 kan beleven en tussen de plasticsoep kan raften in een subtropisch zwemparadijs – pardon – inferno. Pas als de mensen de impact van de ecologische catastrofe aan den lijve voelen, zullen ze misschien in actie schieten.

Het Leuvense gezelschap Het Kwartier laaft zich graag aan de actualiteit. Na de vluchtelingen crisis (The wetsuitman) en Metoo (De gemoederen) ontrafelen ze dit keer het schizofrene lot van de activist. Hoe harder Van den Brande de grote wereld wil redden, hoe meer hij zijn kleine wereld verliest. Zijn vrouw pikt de hongerstakingen niet meer, zijn kind weigert schuldig te zijn aan de overbevolking die hij bestrijdt.

- Recensie De gemoederen | Een strafkamp voor boze vrouwen (https://www.standaard.be/cnt/dmf20211019_97609329)

Even blind als lucide

Grote beeldenmakers zijn Freek Mariën en Carl von Winckelmann nooit geweest. Maar wie daarover – en over het weinigzeggende decor – heen kijkt, ziet een intelligente en urgente voorstelling. Freedom club geeft een stem aan de zieners die we ondanks alle onheilsberichten nog altijd graag wegzetten als extremistische killjoys.

Als na afloop van dit stuk iets blijft plakken, dan wel een diep respect voor mensen die dagelijks de boer opgaan met petitie voor het behoud van dat ene plekje groen in de stad, die broeden op voorstellen voor burgerparlementen en van klimaatop naar klimaatop hoppen. Zij vechten voor wie de kop in het zand steekt, maar blijven al te vaak gedesillusionneerd en met een burn-out achter.

Freedom club is meer dan de zoveelste klimaatvoorstelling die je een geweten wil schoppen. Aan hallucinante feiten over de staat van onze ondergang geen gebrek, maar net zoals de activist hebben de makers goed begrepen dat we het met inzicht alleen niet halen. Veeleer gaat dit stuk over de tragiek van een vader die uit zorg voor de toekomst van zijn kind precies dat kind kwijtspeelt. Een verscheurend conflict dat Van den Brande, even blind als lucide, mooi vertolkt.

Mariën en Von Winckelmann schetsen een weinig fraai portret van de moedeloze strijd tegen een log systeem. Toch slagen ze erin om alsnog iets in beweging te zetten. Impact is mogelijk, zegt Van den Brande, en soms is het belachelijk eenvoudig: ‘Een tang in een hek, een voet in de weg en af en toe een vervelend mens durven te zijn’. Tegen welke prijs zijn we bereid te vechten voor een andere wereld? Die vraag doet iedereen in de spiegel kijken.

Verschenen op zaterdag 6 augustus 2022

f (<https://www.facebook.com/destandaard/>) **t** (<https://twitter.com/destandaard>)

@ (<https://www.instagram.com/destandaard/>)

Krijg een bericht bij belangrijk nieuws met onze app DS Nieuws

Download de app >

CULTUURTIPS

<http://www.standaard.be/radar>